

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Apat

Pag-unawa sa Huling Pangitain ni Daniel: Ang Kabuluhan ni Belteshazzar at ang Pagbubunyag ng Propesiya

Jeff Pippenger
2024-03-23

Ang huling pangitain ni Daniel ay binubuo ng huling tatlong kabanata. Ang una sa mga kabanatang iyon, gayundin ang huli sa tatlong iyon, ay tumutukoy sa karanasan ni Daniel, at ang gitnang kabanata naman ay tumutukoy sa propetikong kasaysayan na tumatalakay sa panghuling pag-angat at pagbagsak ng huwad na hari ng hilaga. Ang unang kabanata ay tulad ng huli, at ang gitnang kabanata ay naglalarawan ng paghihimagsik ng huwad na hari ng hilaga. Ang huling pangitain ni Daniel, ang pangitain sa Ilog Hiddekel, ay taglay ang lagda ng Alfa at Omega, na siyang Katotohanan. Sa pagsisimula nating talakayin ang huling pangitain ni Daniel, uumpisahan natin sa talatang isa.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

May ilang katotohanang nakapaloob sa talatang ito. Ang una ay ang pangalan ni Daniel na “Belteshazzar.”

Na sa kanila ay nagbigay ng mga pangalan ang pinuno ng mga bating: sapagkat si Daniel ay pinangalanan niyang Belteshazzar; at si Hananiah ay pinangalanan niyang Shadrach; at si Mishael ay pinangalanan niyang Meshach; at si Azariah ay pinangalanan niyang Abednego. Daniel 1:7.

Binigyan si Daniel ng pangalang “Belteshazzar” sa unang kabanata, at hindi na siya muling tinukoy bilang “Belteshazzar” hanggang sa ipakilala ang kaniyang huling pangitain. Kaya’t Belteshazzar ang kaniyang pangalan sa kaniyang unang at huling patotoo. Ang pagbabago ng pangalan sa propesiya ay sumasagisag sa ugnayang tipan sa pagitan ng Diyos at ng Kaniyang bayan. Nang makipagtipan ang Panginoon kina Abram at Sarai, binago Niya ang kanilang mga pangalan at ginawang Abraham at Sarah. Binago Niya ang pangalan ni Jacob at ginawang Israel, at Kaniyang ipinangangako na bibigyan Niya ang Kaniyang bayang tipan sa mga huling araw ng isang bagong pangalan.

Alang-alang sa Sion ay hindi ako tatahimik, at alang-alang sa Jerusalem ay hindi ako magpapahinga, hanggang sa ang kanyang katuwiran ay sumikat na gaya ng kaliwanagan, at ang kanyang kaligtasan na gaya ng ilawang nagniningas. At makikita ng mga Hentil ang iyong katuwiran, at ng lahat ng mga hari ang iyong kaluwalhatian: at ikaw ay tatawagin sa isang bagong pangalan, na ipapangalan ng bibig ng Panginoon. Isaias 61:1, 2.

Sa mga taga-Filadelfia, silang isandaan at apatnapu't apat na libo ng mga huling araw, ipinangangako rin Niya ang pangakong ito.

Ang magtatagumpay ay gagawin kong haligi sa templo ng aking Diyos, at hindi na siya lalabas pa; at isusulat ko sa kaniya ang pangalan ng aking Diyos, at ang pangalan ng lungsod ng aking Diyos, na siyang bagong Jerusalem, na bumababa mula sa langit buhat sa aking Diyos; at isusulat ko sa kaniya ang aking bagong pangalan. Ang may pandinig ay makinig sa sinasabi ng Espiritu sa mga iglesia. Apocalipsis 3:12, 13.

Isinasalarawan ng mga propeta ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, at, kaiba sa mga pangalang Abraham, Sara, at Israel, ang tiyak na kahulugan ng Belteshazzar ay hindi nalalaman. Ang pangalang ibinibigay ng Diyos sa Kaniyang bayan sa mga huling araw upang kumatawan sa Kaniyang ugnayang tipan ay isang hindi pa nalalamang pangalan hanggang sa panahong ibibigay Niya sa kanila ang pangalang iyon. Ang pangalang Belteshazzar ay nagpapakilala kay Daniel bilang kinatawan ng bayan ng tipan ng Diyos na tinatawag na Filadelfia sa mga huling araw, ngunit ang tunay na pangalan ay nakalingid hanggang sa pagtatatak, sapagkat ang pangalan ay isinusulat sa kanilang mga noo, na siya ring kinalalagyan ng tatak.

At tumingin ako, at, narito, isang Kordero ang nakatayo sa bundok ng Sion, at kasama niya ang isang daan at apatnapu't apat na libo, na ang pangalan ng kaniyang Ama ay nakasulat sa kanilang mga noo. Apocalipsis 14:1.

Si Daniel ay tinatawag na Belteshazzar sa unang kabanata at muli sa ikasampung kabanata, na sa gayo'y kinikilala niya ang kaniyang sarili bilang isang sagisag ng kilusan ng unang anghel at ng kilusan ng ikatlong anghel, sapagkat ang unang kabanata ay kumakatawan sa mensahe ng unang anghel, gaya ng dati nang natukoy nang masinsinan sa mga naunang artikulo. Kaya ang ikasampung kabanata ay kumakatawan sa kilusan ng ikatlong anghel, at sa bayang nasa tipan ng mga huling araw. Samakatwid, tinutukoy ng talata si Belteshazzar bilang sagisag ng mga nakauunawa sa pagdami ng kaalamang na naalisan ng selyo sa kilusang reporma na nagsimula noong 1989. Ito ay kinakatawan ng pagbibigay-diin sa nalalaman ni Daniel (Belteshazzar).

Si Daniel ay tinukoy na nakaaalam ng “bagay” na “ipinahayag kay Daniel,” “at ang bagay ay totoo, ngunit mahaba ang itinakdang panahon: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pag-unawa sa pangitain.” Naunawaan ni Daniel ang “bagay,” at gayundin ang “pangitain.” Ang salitang Hebreo na “dabar” ay isinaling “bagay” sa talatang iyon, at ang kahulugan nito ay “salita.” Sa paraang propetiko, ang “salita” ay kumakatawan kapwa sa pangitain ng “pitong panahon,” at gayundin ay kumakatawan kay Cristo, na Siyang Salita. Kapwa ang “pitong panahon” at si Cristo ang Bato na itinakwil ng mga tagapagtayo, at si Daniel ay kumakatawan sa isang bayan na nakauunawa sa dalawang elemento ng simbolismo ng Salita.

Sa Daniel kabanata siyam, talatang dalawampu't tatlo, matatagpuan natin ang isa sa mga pinakamahahalagang talata na kaugnay ng mga propesiya ukol sa panahon ng dalawang libo't tatlong daang taon at dalawang libo't limang daan at dalawampung taon, na kinakatawan ng tanong sa Daniel kabanata walo, talatang labintatlo, at ng sagot sa talatang labing-apat. Ang tanong ay, “Gaano katagal ang pangitaing ‘chazon’ na tumutukoy sa pagyurak sa santuwaryo at sa hukbo na

isinakatuparan ng paganismo at pagkatapos ay ng papalismo?” Ang pagyurak na iyon ay tumagal ng dalawang libo’t limang daan at dalawampung taon, bilang katuparan ng “pitong ulit” ng Levitico dalawampu’t anim.

Ang sagot sa tanong ng talatang labing-tatlo ay: hanggang sa dalawang libo at tatlong daang taon; kung magkagayo'y ang nayurakang santuwaryo ay dadalisayin, at ang pangitaing "march" ng dalawang libo at tatlong daang taon ay nag-uugnay sa dalawang propesiya tungkol sa panahon, at sa talatang ika-dalawampu't tatlo ng Daniel kabanata siyam ay pinangungunahan ni Gabriel si Daniel upang maunawaan ang ugnayan ng dalawang pangitain.

Nang pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at ako’y naparito upang ipatalastas sa iyo; sapagkat ikaw ay lubhang minamahal: kaya’t unawain mo ang bagay, at pagbulay-bulayan mo ang pangitain. Daniel 9:23.

Ang salitang isinalin kapwa bilang “understand,” “consider” sa talata ay ang salitang Hebreo na “biyn,” at ang kahulugan nito ay “pagbukod sa isip.” Ipinabatid ni Gabriel kay Daniel na gumawa ng paghihiwalay sa isip sa pagitan ng “the matter” at “the vision.” Ang “vision” sa talata ay ang salitang Hebreo na “march,” at ito ang pangitain ng dalawang libo’t tatlong daang taon na nagtapos noong Oktubre 22, 1844. Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “matter” ay siya ring salitang isinalin bilang “thing” sa talata isa ng ikasampung kabanata. Ito ang salitang Hebreo na “dabar,” at ito’y kumakatawan sa pangitain ng dalawang libo’t limang daan at dalawampung taon na nagtapos din noong Oktubre 22, 1844.

Sa talatang una ng ikasampung kabanata, ang bayan ng tipan ng Diyos sa mga huling araw ay kinakatawan ni Belteshazzar, at kanilang naunawaan ang pagdami ng kaalaman na dumating sa kapanahunan ng wakas noong 1989, na nagbigay-daan sa kanila upang maunawaan ang ugnayan ng dalawang pangitain, na bahagya lamang naunawaan ng mga Millerita ng kilusan ng unang anghel. Sa talata, ang pangitaing tinukoy bilang ang "bagay" ay kinilalang siyang higit na mahaba sa dalawang propesiya, sapagkat, nakasingit sa pagitan ng dalawang pagtukoy sa "bagay" sa talata, itinukoy ni Daniel na ang panahong itinalaga sa "bagay" (ang dabar) ay "mahaba," kaugnay ng pangitain (march).

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Ang maselang katotohanan na ang “pitong panahon” ang pinakamahabang propesiyang pampanahon na ipinangaral ng mga Millerite ay itinatangi ng Laodicean Adventism, batay sa isang sipi na kanilang binabaluktot sa ikapapahamak nila. Sa pagtakwil nila sa “pitong panahon” noong rebelyon ng 1863, hindi nila nakikita ang ugnayan ng dalawang propesiya, at maaari lamang nilang makita, o nanaisin lamang nilang makita, ang susunod na sipi bilang siyang tumutukoy sa dalawang libo’t tatlong daang taon.

"Ang karanasan ng mga alagad na nangaral ng 'ebanghelyo ng kaharian' sa unang pagparito ni Cristo ay may katumbas sa karanasan ng mga nagpahayag ng mensahe ng kaniyang ikalawang

pagparito. Kung paanong ang mga alagad ay lumabas na nangangaral, 'Naganap na ang panahon, malapit na ang kaharian ng Diyos,' gayundin ay ipinahayag ni Miller at ng kaniyang mga kasama na ang pinakamahaba at huling kapanahunang propetiko na inihaharap sa Bibliya ay malapit nang magwakas, na ang paghuhukom ay malapit na, at ang walang hanggang kaharian ay itatatag na. Ang pangangaral ng mga alagad hinggil sa panahon ay nakabatay sa pitumpung sanlinggo ng Daniel 9. Ang mensaheng ibinigay ni Miller at ng kaniyang mga kasama ay naghayag ng pagtatapos ng dalawang libo at tatlong daang araw ng Daniel 8:14, na ang pitumpung sanlinggo ay kabahagi nito. Ang pangangaral ng bawat isa ay nakabatay sa katuparan ng magkaibang bahagi ng iisang dakilang kapanahunang propetiko." *The Great Controversy*, 351.

Huwag ninyong ipalampas ang likás na lohika ng huling siping ito. Hindi itinuturo ng Adbentismong Laodiceano sa sanlibutan na iniisip ng mga Millerita na ang santuwaryong lilinisin ay ang makalangit na santuwaryo, sapagkat sila—at sinumang nagnanais na sumangguni sa tala ng kasaysayan—ay nakaalam na pinaniwalaan ng mga Millerita na ang santuwaryong lilinisin ay ang daigdig. Ang siping binabaluktot ng Adbentismong Laodiceano tungo sa kanilang sariling kapahamakan ay ito: "kaya ipinahayag nina Miller at ng kaniyang mga kasamahan na ang pinakamahaba at huling panahong propetiko na ipinakikita sa Bibliya ay malapit nang magwakas", na iginiigiit nilang tumutukoy sa dalawang libo't tatlong daang taon sa Daniel, kabanata walo, talatang labing-apat.

Ang mismong mga aklat pangkasaysayan ng Adventismo ay itinatala na ang tatlong daang mangangaral na Millerite ay pawang gumamit ng tsart ng mga tagapanguna noong 1843 sa kanilang mga presentasyon, at napakalinaw sa nasabing tsart, at sa iba pang patotoong pangkasaysayan, na ang “pitong panahon” (dalawang libo limandaan at dalawampung taon) ang propesiyang kanilang kinilala bilang ang “pinakamahaba at huling panahong propetiko,” na “malapit nang magwakas.” Dahil sa kanilang paghihimsik noong 1863, nang kanilang itinakwil ang batong panulukan ng “pitong panahon,” ngayon ay iginigiit nila nang bulag na si Sister White ay muling isinusulat ang naitatag na kasaysayan sa sipi mula sa *The Great Controversy*.

Sa unang talata ng ikasampung kabanata ng Daniel, kinakatawan ni Belteshazzar ang bayan ng Diyos sa mga huling araw, at nauunawaan nila kapwa ang tanong at ang sagot ng ikawalong kabanata ng Daniel, mga talatang 13 at 14, na kinikilala ni Sister White bilang saligan at sentral na haligi ng pananampalatayang Advent. Sa paglalarawang ipinakikita ni Daniel sa talatang iyon, minamarkahan niya ang isang pagkakaiba sa pagitan ng bayang tipan ng Diyos sa mga huling araw at ng Adventismong Laodiceano, sapagkat sila ang mga nakauunawa sa paglago ng kaalaman noong 1989.

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, may isang bagay na nahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay totoo, ngunit ang takdang panahon ay mahaba: at naunawaan niya ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Daniel 10:1.

Ang talatang una ang simula ng pangitaing ibinigay sa tabi ng Ilog Hiddekel na nagtatapos sa kabanata labindalawa. Doon nasusumpungan ang pag-alis ng tatak ng aklat ni Daniel sa panahon

ng wakas, kaya't ang pagkakarawan kay Daniel na nakauunawa sa kapuwa "bagay" at "pangitain" ay iniuugnay sa mga nakauunawa, na kinikilalang "mga marurunong," sa kabaligtaran ng mga hindi nakauunawa, na kinikilalang "mga masama." Sa talatang sampu ng kabanata labindalawa, inilalarawan ang pagkakaiba sa pagitan ng dalawang uri.

Marami ang dadalisayin, gagawing maputi, at susubukin; ngunit ang masasama ay gagawa ng kasamaan: at sinuman sa masasama ay hindi makauunawa; ngunit ang marurunong ay makauunawa. Daniel 12:10.

Ang “mga marurunong” ay nakauunawa, at ang mga masasama ay hindi nakauunawa. At ang salitang isinalin bilang “umunawa” ay siya ring salitang tinukoy natin sa talatang dalawampu't tatlo ng kabanata siyam. Ito ang Hebreong salitang “biyn,” na ang kahulugan ay magbukod sa isip. Hindi nauunawaan ng masasama ang pagdami ng kaalaman, sapagkat ayaw nilang gawin ang pagkakabukod sa isip ng dalawang pangitain—ang mga katotohanang kinilalang nauunawaan ni Belteshazzar sa talatang isa, nang siya ay tinukoy bilang Belteshazzar sa halip na Daniel. Sa talatang isa siya ay kinilala bilang bayang tipan ng Diyos sa mga huling araw, at kinilala rin bilang yaong mga nakauunawa sa dalawang pangitain, na kailangang pagbukurin sa isipan ng bayan ng Diyos. Ipinaglarawan ni Jesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, at sa kabanata labindalawa, ang mga marurunong ay yaong mga nakauunawa sa propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon, at sa tuwirang kaugnayan nito sa “pinakamahaba at panghuli” na propesiya ukol sa panahon, na siyang dalawang libo't limandaan at dalawampung taon.

Ipagpapatuloy natin ang ating pag-aaral ng huling pangitain ni Daniel sa susunod na artikulo.

Ang aking bayan ay napapahamak dahil sa kakulangan ng kaalaman; sapagkat itinakwil mo ang kaalaman, itatakwil din kita, upang huwag kang maging saserdote para sa akin; yamang nakalimutan mo ang kautusan ng iyong Diyos, kakalimutan ko rin ang iyong mga anak. Oseas 4:6.

Kayong gayon din, na gaya ng mga batong buhay, ay itinatayo bilang isang bahay na espirituwal, isang banal na pagkasaserdote, upang maghandog ng mga hain na espirituwal, na kalugud-lugod sa Diyos sa pamamagitan ni Jesucristo. Kaya nga nasusulat din sa Kasulatan: Narito, naglalagay ako sa Sion ng isang pangunahing batong-panulukan, hinirang, mahalaga; at ang sumasampalataya sa kanya ay hindi malalagay sa kahihyan. Sa inyo ngang mga sumasampalataya, siya'y mahalaga; ngunit sa mga masuwayin, ang batong itinakwil ng mga tagapagtayo, siya rin ang ginawang pangulong batong-panulukan, at isang batong katitisan, at isang malaking batong kadahilanan ng pagkatisod, sa mga natitisor sa salita, sapagkat sila'y masuwayin; na sa bagay ding ito sila'y itinalaga. Ngunit kayo ay isang lahing hirang, isang maharlikang pagkasaserdote, isang bansang banal, isang bayang pag-aari; upang inyong ipahayag ang mga kapurihan niya na tumawag sa inyo mula sa kadiliman tungo sa kanyang kagila-gilalas na liwanag; na noong una ay hindi isang bayan, ngunit ngayo'y bayan ng Diyos; na dating hindi pinagkalooban ng habag, ngunit ngayo'y pinagkalooban na ng habag. 1 Pedro 2:5-10.

At ariin ninyong ang mahabang pagtitiis ng ating Panginoon ay kaligtasan; gaya naman ng ating minamahal na kapatid na si Pablo, na ayon sa karunungan ibinigay sa kaniya ay sumulat

din sa inyo; gayundin sa lahat ng kaniyang mga sulat, na sa mga iyon ay nagsasalita siya tungkol sa mga bagay na ito; na sa mga iyon ay may ilang bagay na mahirap unawain, na binabaluktot ng mga hindi naturuan at di-matatag, gaya rin ng ginagawa nila sa iba pang mga kasulatan, sa ikapapahamak nila. Kaya nga, mga minamahal, yamang nalalaman na ninyo ang mga bagay na ito nang una pa, mag-ingat kayo, baka kayo man, na madala ng kamalian ng mga masasama, ay mahulog mula sa inyong sariling katatagan. 2 Pedro 3:15-17.

Ipaalaala mo sa kanila ang mga bagay na ito, na ipagbilin mo sa harap ng Panginoon na huwag silang makipagtalos tungkol sa mga salita, sapagkat ito'y walang pakinabang, kundi ikapapahamak ng mga nakikinig. Pagsikapan mong humarap na subok sa Diyos, isang manggagawang walang dapat ikahiya, na wastong naghahati ng salita ng katotohanan. Ngunit iwasan mo ang mga lapastangang at walang kabuluhang salitaan; sapagkat lalong magpapalaganap ang mga ito ng kawalang kabanalan. 2 Timoteo 2:14-16.